

URTX

GENER GONZALVO I BOU

Raimon Ferrer-Solervicens i Fisas

**Acte d'homenatge de
Gener Gonzalvo i Bou**
el passat 11 de febrer
de 2017, a l'Arxiu
Comarcal de l'Urgell.

Fa molts anys un cronista d'aquesta ciutat em parlà de la total extinció de la campana dels perduts. Una campana de toc seré i espatiat que s'infiltrava en la boira ajudant a trobar el camí de casa, el refugi.

Aquests dies he estat pensant que en Gener era, ben bé, com aquest antic so gentil. Bona part del seu viure estigué ben a la vora de campanes targarines com la Signou o la seva estimada Bou, però ell sempre preferí ser campana mundana com les Deu, la Lladre o l'Esquellot, ben a prop del poble i amb un toc inevitablement, indefectiblement, afinat. Era fet amb el mateix bronze de les de Ripoll, amb la catalanitat verdagueriana de les de San Martí de Canigó i Sant Miquel de Cuixà, amb l'àlber recolliment de les de Santa Maria de Poblet o amb el coral cosmopolitisme de les de la catedral de Barcelona. Resultava doncs, un tenaç batall de força que en el seu repic tothora treia un personal i sensible so de cultura i civilitat. Però ben a poc a poc, quasi sense adonar-se'n, un dia el perdre se li va anar barrejant amb l'estar perdut.

Tots perdem i també tots ens hem perdut alguna vegada a la vida, és llavors que cal fer el cor fort, però ell no en sabia pas i, a més, ho sabia. Tenia el cor solar, saborós com les merengues amb torrada avellana que feia, en Jenaro, el seu pare. Melangiós i estelat com les balades de Chopin que aprengué a redós del piano de mans de la Maria, la seva dolça mare. "És l'amistat, bon amic meu, el que més valoro d'aquesta vida", escrigué. Aquest cor romàntic, tant en les seves delicioses calmes com en les més cruels tempestes de malastrugança, sempre va ser ple dels estimats, de multitud de fets vitals que compartia i alhora tosudament atresorava inesborrables: Carme, Eulàlia, Jordi, Frederic, Eusebi, Eduard, Albert, Agustí, Alexandre, Maur, Paul, Flocel, Jaume, Joaquim, Miquel Àngel, Joan, Josep, Francesc, Francesca, Vicent, Oriol, Elisa, Xavier... i tants d'altres.

Sembla, em diuen, que l'hem perdut. No, no, anem errats... ara els perduts som tots nosaltres! No senti el seu toc, el seu senyal en la boira?